

C. Sørensen: Som den højtærede Minister allerede har nævnt, er dette Forslag undergaaet væsentlige Forandringer i Landstinget. De fleste af dem ere ikke af særlig principiel Natur, og jeg skal derfor kun nævne enkelte.

I § 2 er der foretaget den Ændring, at der ved enhver Sag, som kommer til Voldgiftsafgørelse, udnævnes en fast Formand, som leder den Forligsprøve, hvorved en Sags Behandling skal begynde, medens vi i Fjor her vedtog, at saa snart der er Tale om at bringe en Sag ind under Voldgiftsafgørelse, skulde der tilkaldes to Voldgiftsmænd, der i Forening skulde foretage Forligsprøven. Dette er en af de væsentligste Ændringer, der ere foretagne. At det nu bliver en fast Formand, der kommer til at virke i alle Sager indenfor Retskredsen, og at han alene kommer til at lede Forligsprøven, betragter jeg som et Fremskridt fra det, vi vedtog i Fjor, vel at mærke, naar man kan, hvad man vel kan, forudsætte, at de fleste Tvistigheder ville blive afgjorte ved Forligsprøven. Thi saa har den Ordning, at Formanden alene leder Forligsprøven, den Fordel, at det ikke alene bliver hurtigere, men ogsaa billigere, idet der saa kun skal ydes Vederlag til ham, medens der efter Folketingets Forslag skulde tilkaldes to Mænd, som begge skulde have Betaling for deres Deltagelse i Forligsprøven og Kendelsens Afgørelse. Desuden var der i Folketingets Forslag den Bestemmelse, at hvis Mødet trak ud over 6 Timer, skulde Voldgiftsmændene have et yderligere Vederlag af 5 Kr.

Af de Ændringer, der ikke ere af særlig principiel Natur, skal jeg nævne, at der i § 2, der begynder saaledes: „For hver Retskreds beskikkes fra fem til syv i Retskredsen boende uberygtede og kyndige Mænd“, ere de tre Ord: „uberygtede og kyndige“ indsatte af Landstinget. Det kan maaske nok kaldes en praktisk Ændring, men de fleste ville vel anse det for selvfølgeligt, at de Mænd, som skulle forestaa Tvistighedernes Afgørelse, skulle være uberygtede og kyndige.

I § 3 er der foretaget en Ændring, som har en Del Betydning. Det vil sikkert erindres, at der i Fjor ved 2den Behandling den 23. Marts, uaftet Udvalget havde afgivet en enstemmig Indstilling, rejste sig en Diskussion i Tinget om det Spørgsmaal, hvorvidt Tvistighederne skulle afgøres i Køberens eller Sælgerens Retskreds. Udvalget var enigt om, at det burde være Køberens Retskreds, og det blev vedtaget,

men adskillige holdt paa, at det burde være Sælgerens Retskreds. Det kan altsaa betragtes som en Imødekomen af disses Ønsker, naar Landstinget har vedtaget, at det skal være Sælgerens Retskreds. Dette er den anden Realitetsændring.

Af de andre Ændringer, som der vel ikke er Grund til at fordybe sig i, skal jeg nævne, at der i § 4 efter første Stykke er indsat et nyt Stykke, hvorefter Sælgeren har Regres mod den, fra hvem han har erhvervet Dyret. Det har selvfølgelig sin Betydning, men dog ikke saa stor Betydning som de ny Bestemmelser om den faste Formand og om Sælgerens Retskreds. Ligeledes er der i § 5 indsat et nyt Stykke efter det første Stykke, hvori der udtales noget om, at dersom Klageren udebliver fra Mødet, kan Sagen afvises, og dersom begge Parter udeblive, hæves Sagen. Det er selvfølgelig Ændringer, der have nogen Betydning, men som alligevel ikke ere af særlig gennemgribende Natur. Som sagt, der er vel ingen Grund til at nævne alle de Ændringer, der ere vedtagne i Landstinget, da de fleste af dem ere af mindre væsentlig Natur. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse her i Tinget.

Lange: Forskellen mellem Meningerne oppe i Landstinget har vel ikke været saa kolossalt stor udover den, at de Herrer Jurister dér, saa vel som andre Steder, mene, at dette Lovforslag burde bygges paa en anden Basis, og at Voldgiften kun skulde anvendes, naar det udtrykkeligt var bemærket i Sagen, altsaa i fuldstændig Modsætning til § 1. Jeg er nu ikke Jurist og kan derfor maaske se paa Sagen paa en anden Maade. Jeg mener, at den Maade, hvorpaa § 1 nu er affattet, er betydelig heldigere, og det har ogsaa vist sig, at Flertallet i Landstinget har haft den samme Opfattelse. I øvrigt vil jeg sige, at naar de Herrer Landboere, som dette Lovforslag særlig er beregnet paa, ere tilfredse med det, som det er kommet ned fra Landstinget, skulle vi her i Folketinget ikke forhale Sagen, men forsøge at gøre den færdig, saaledes at det kan blive muligt at faa den frem i Aar.

Der er adskillige Ting i Forslaget, som ere indsatte af Landstinget, og som jeg er glad ved, idet de imødekomme Ønsker, som jeg har udtalt i Fjor, ikke mindst det, at man faar Voldgiftssagerne afgjorte hurtigere end efter det forrige Forslag. Derfor kan jeg kun udtale min Tilfredshed dermed. Der er et lille Punkt i § 4, som